

більш суттєво та швидко давати оцінку негативній поведінці посадових осіб, стимулювати їх до якісного виконання своїх обов'язків.

По-четверте, оскільки в системі публічного адміністрування будь-яка зміна чи доповнення однієї організаційної побудови органів управління неминуче впливає на статус інших органів, то тут ми не можемо просто говорити про те, що поряд із старим постає нове. Навпаки, складові системи органів виконавчої влади щоразу мають бути заново відрегульовані з урахуванням відношень, у яких вони перебували одне з одним до цього часу. Це означає, що поряд зі зміною організаційної побудови чи збільшенням чисельності працівників однієї підсистеми управління повинно передбачатися відповідне скорочення в іншій. Крім цього, на нашу думку, організація органів публічної адміністрації не повинна передбачати збільшення свого впливу шляхом збільшення структурних одиниць, які були б замкнені назовні та мали б внутрішню ієрархію; вона має являти собою розчленоване, але узгоджене розмаїття служб й інстанцій із різним складом.

Список використаних джерел:

1. Адміністративне право України. Академічний курс: підручник / Т.О. Коломось. – К.: Юрінком Інтер, 2011. С.10.

ДО ПИТАННЯ ПРО ВИМОГИ ДО ГУМАНІТАРНОЇ ОСВІТИ МАЙБУТНЬОГО ЮРИСТА

Петрова Г.М.,

доцент кафедри філософії права та юридичної логіки Національної академії внутрішніх справ, кандидат філософських наук

Сучасна наука з її плюралістичною методологією кидає серйозний виклик цілісності світогляду майбутнього фахівця, послідовності формулювання ним міркувань і суджень. Якщо множинність методологічних підходів у науці засвідчує її «зрілість» та здатність здійснювати керування різновекторною соціальною практикою, то відсутність єдиного ціннісного осердя підриває здобутки методологічного плюралізму, ставлячи під загрозу легтимість і необхідність для суспільства науки як такої. І хоча наука і в Україні, й у світі в цілому має спільні риси, однак сама наукова діяльність, її векторна спрямованість має національні особливості, сформовані в силу певних традицій і державницької політики.

На сьогоднішній день відсутність єдиної чітко визначеної ідейної стратегії гуманітарної освіти в Україні завдає значної шкоди формування майбутнього професіонала. З одного боку, обізнаність із великим масивом інформації за відсутності її чіткої інтерпретації надає пластичності і гнучкості особі у спілкуванні з оточуючими, демонструючи їм своєрідну «енциклопедійність», однак при відсутності сформованої особистої позиції призводить до релятивізму у судженнях і пристосуванству, відсутності прогнозованої програми дій у діяльності.

Гуманітарним наукам з часів доби Відродження приділялася пильна увага, вони були необхідними дисциплінами у підготовці професійних еліт, оскільки саме ці науки формували в людині її ціннісне ядро, особисту позицію відношення до себе, своїх обов'язків, до суспільства і світу в цілому. Історично гуманітарні студії, пізніше – салони і чоловічі клуби, ставали осередками «післядипломної» освіти, яку здобувала еліта, поступово у такий спосіб викристалізовуючи і власні світоглядні позиції, й ідейні настанови певної епохи, певної культури.

Від гуманітарних студій у міській культурі доби Відродження до гуманітарних прав особи – ось той перехід, який здійснився у соціально-гуманітарному знанні. Усвідомлення причетності особи до всього людства понад укоріненням у спільноті, до яких вона природно входить, усвідомлення

свого місця, значення, можливостей, легітимних потреб, - потребує широти світогляду, здатності розвивати й утримувати в собі множину інтерсуб'єктивних відношень, спільною основою для яких є права людини.

Видається, що нині права людини можуть виступати чи не єдиним об'єднуючим фактором у будь-якій соціально значимій комунікації на світовій арені, виступаючи знаряддям подолання міжкультурних та ментальних бар'єрів. Розуміння права як штучного конструкту, що на індивідуальному рівні закладається в освітянському процесі і – на рівні соціального – підтримується всіма соціальними інституціями є характерним для сьогодення. Значну роль у підтриманні такої настанови віддається юриспруденції і юристам як носіям правової культури.

У підготовці майбутнього юриста є важливим не засвоєння певних настанов та ідейних міфологем, що відображають значимість даної професії для суспільства. Це і не формальне вивчення «букви закону», переліку законодавчих актів або окремих статей. Освіта юриста передбачає вживання у роль суб'єкта соціально активного і небайдужого, котрий відрізняється розумінням ситуації, конструктивністю прийнятих рішень, особистою відповідальністю за свої дії. Таке перетворення не відбувається автоматично, воно потребує усвідомлення особою нею самостійно сконструйованої неперервності суспільно-історичного процесу та утвердження у ній особистості зі своїми неперехідними атрибутами. Це довготривалий процес освіти і самоосвіти. Лише опанувавши філософську антропологію варто переходити до правової антропології, в якій методологічний плюралізм відіграватиме виключно роль інструментарію для більш вдалого і повного розв'язання постаючої проблеми.

ОСОБЛИВОСТІ МЕТОДОЛОГІЇ ФІНАНСОВО-ПРАВОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Роговенко Д.С.,

доцент кафедри права економіко-правового факультету Київського національного лінгвістичного університету, кандидат юридичних наук

Наука фінансового права займається дослідженням змісту фінансово-правових норм, їх особливостей, впливу фінансово-правових норм на діяльність держави. Як зазначає видатний теоретик у галузі фінансового права Л.Воронова, «до предмета науки фінансового права належить аналіз проблем основ правового статусу суб'єктів фінансових правовідносин, особливостей владних повноважень публічних органів, які обов'язково беруть участь у фінансових правовідносинах, їх взаємовідносин з підвладною стороною, якою може бути і орган державної влади, і орган державної виконавчої влади, і окремих громадян» [1, с.61].

На сучасному етапі розвитку юриспруденції перед фінансово-правовою наукою постає завдання впровадження нових методів дослідження. Методологію фінансово-правових досліджень слід розглядати через призму загальної методології юридичної науки. Так, «юридичній науці властивий свій метод – юридичний. Сутність його полягає у тому, що він є способом юридичного пізнання реальної дійсності крізь призму поняття «право». Правовий погляд на систему суспільних відносин – характерна особливість юридичного методу, який є засобом формування юридичної теорії» [2, с.472].

Вибір конкретного методу дослідження залежить від цілей та завдань, які ставить перед собою науковець. Що стосується фінансово-правових досліджень, то наука фінансового права активно застосовує різні спеціально-правові методи пізнання:

1. Формально-юридичний. У фінансовому праві за допомогою цього методу стає можливим узагальнити, формалізувати й систематизувати знання